

Ο παράδεισος

«Μονάχα να σηκωθείτε πριν φέξει. Να την πετύχουμε τη θάλασσα στο Σίμο μια σταλιά αγουροξυπνημένη. Εκεί να δείτε μυρωδιές και χρώματα· να δείτε τι φόρα παίρνουν τα χελιδονόψαρα και πόσο ασήμι στάζει και το μικρότερο σαρδελάκι. Τα κρινάκια της Παναγιάς στους γύρω λόφους ό,τι θα ανοίγουν. Και πάνω στο άνοιγμά τους θα σου ἔρχεται να λιγοθυμήσεις από το άρωμά τους. Ή να μεθύσεις. Δεν ξέρω... Μια φορά πάντως εγώ μέθυσα. Κι εκείνο το σμαράγδι της θάλασσας όπως ξανοίγει λάμποντας με το πρώτο φως, να θέλεις να το μεταλάβεις...».

Α, ο πατέρας μας, ο καπετάν- Γιάννης με τ' όνομα, που είχε δεκαννέα βαφτιστήρια στην Ελαφόνησο, κι άλλα τόσα στα γύρω χωριά, θα άξιζε να οριστεί Επίτιμος Ποιητής της Θάλασσας- όπως φερ' ειπείν- στη Μεγάλη Βρετανία ορίζεται Επίτιμος Ποιητής του Βασιλικού Οίκου ή άλλως Εθνικός Ποιητής. Να τώρα μιλούσε για το Σίμο, εμείς θαρρούσαμε πως αναφερόταν στον παράδεισο. Μα μήπως δεν ήταν;

Το καϊκι μας, Άγια-Παρασκευή το γλυκόηχο όνομά του, καλοτάξιδο, χτισμένο στην Κοιλιάδα, έδεσε αξημέρωτα στην ευδία και στη δρόσο, αριστερά του Σίμου. Έριξε άγκυρα αθόρυβα ενόσω εμείς τα παιδιά χαμηλώναμε τις φωνές μας· ή σωπαίναμε. Εξάλλου τι χρειαζόνταν τα λόγια στη μαγεία μιας χαραυγής στην τirkουάζ καρδιά της εναλίας σέρας;

Από την ανθισμένη άμμο μόλις που ακούγονταν κραυγούλες και σουρσίματα. Ο βυθός ανέβαζε ψιθύρους· δυο βυζανιάρικα γελαστά δελφινάκια δεν έλεγαν να ξεκολλήσουν από τη μάνα τους. Λαμποκοπούσαν στο ημίφως. Στον σκοτεινό ακόμη βράχο τους οι γλάροι είχαν αρχίσει το φτεροκόπημα. Από το μακρινό Σαρακήνικο ακούγονταν κυπροκούδουνα ενώ, ξάφνου, στη θάλασσα του Σίμου απλώθηκαν τοπάζια και μαργαριτάρια που κάλυψαν τα νέα, λαμπυριστά σώματά μας που έπλεαν αθόρυβα. Είχε ανατείλει ο πρίγκιπας της αυγής βραδύς, νωχελικός, υποσχετικός.

Σίμος και Σαρακήνικο, στην Ελαφόνησο. Από τα άγια, τα τιμαλφή της καρδιάς μου. ΤΩΡΑ ΞΕΠΟΥΛΙΟΥΝΤΑΙ.

Στη θάλασσα

Σίγουρα μας περίμενε γιατί λαμποκοπούσε και αναδευόταν γλυκά. Μου φάνηκε ότι μειδιούσε· εκείνο το μειδίαμα που έχουν στα αγάλματα οι αρχοντογυναίκες της αρχαιότητας. Ο ήλιος από πάνω της, προστάτης –απ’ αιώνας- και εραστής της και τι δεν την φίλευε: φλουριά αργυρά και φλουριά μαλαματένια, γλάρους και αλκυόνες, χρώματα γαλανά και τρκουάζ, κι άλλα καταπράσινα ή βαθύ μπλε· μελανί σχεδόν. Στην όχθη της τα πεύκα, θαλερά, μοσχοβόλα, σε λίγο θα άρχιζαν να φιλοξενούν παιδιά, γιαγιάδες, μανάδες, πετσέτες, παιχνίδια, τσάντες, σκυλιά- αδέσποτα αν και κοινωνικότατα. Πρωί ακόμη αλλά τα τζιτζίκια είχαν αρχίσει το παλιό, καθησυχαστικό τραγούδι, το επαναλαμβανόμενο πλην διεγερτικό.

Η θάλασσα όσο περνούσε η ώρα, βαφόταν στο χρώμα του λαζουρίτη. Οι τρεις μας, η Ελενίτσα, η Νικολέτα κι εγώ, είχαμε ήδη αφεθεί με τις ώρες επάνω της, είχαμε παίξει μαζί της, είχαμε κυνηγηθεί, είχαμε κοντραριστεί μ’ αυτήν, τα κοριτσάκια δεν εννοούσαν να την εγκαταλείψουν, έπαιζαν με το κύμα, έπαιζαν μεταξύ τους, δεν την χόρταιναν την αγαπησιάρα υδάτινη αγκαλιά. Κολύμπησαν ύπτια, πρόσθια έπειτα, γελούσαν γεμίζοντας τη γαλήνη του όρμου ασημένιες και χρωματιστές φωνούλες, ενθουσιάστηκαν με τις αγριόπαπιες που πέρασαν σε σχηματισμό, μιας ανάσας απόσταση από τα σώματά μας, τραβούσαν για το υγρολίβαδο της Στρογγύλης, τοποθεσία σεπτή και ερημική από αρχαιοτάτων χρόνων, εκεί κατέφευγαν οι υπέροχες Καναδές κεντήστρες του αιθέρα, οι άκρες των φτερών τους φάνταζαν θαλασσιές-εξ αντανάκλασεως.

«Αχ, γιαγιά. Σαν να γέρνει ο ουρανός πολύ πάνω από τη θάλασσα. Την πλησιάζει. Κοίτα τον πώς καθρεφτίζεται. Να τα μάτια του!» είπε η Ελένη κοιτώντας έκθαμβη.

Ένα πλοίο ολόλευκο περνούσε στο βάθος. Πήγαινε ράθυμα· μουσική έφθανε ως εμάς. Ξεχώρισα τη φωνή του Στινγκ· την μελωδία όχι. Είχα το νου στην Νικολέτα που ευτυχισμένη αναφωνούσε: «Μ’ αγαπάει η θάλασσα γιαγιά... Μ’ αγαπάει!»

Carduelis Carduelis

Τουρκοπούλα. Ή γαρδέλι. Ή κοκκινοτσεμπερού. Μα και πεντάμορφο. Και γιαβρί. Και ζιγαρδέλι. Στραγαλί. Στην Κύπρο Σγαρτίλι ενώ η αρχαιοελληνική ονομασία της είναι ακανθίς ή ακανθυλλίς λόγω της προτίμησής της στους σπόρους των αγκαθιών. Στους βυζαντινούς χρόνους το πουλί με τα εξαιρετικά χρώματα στο πτέρωμά του, το μαγευτικό κελάηδημα και το κυματιστό πέταγμα, συμβόλιζε την αγάπη για τον Χριστό. Η καρδερίνα, πουλί από τα πιο αγαπητά και ωφέλιμα σε όλη την Ευρώπη, έχει δεθεί με μύθους και παραδόσεις, έχει τραγουδηθεί· ένας από τους μύθους αναφέρει ότι η Ακανθυλλίς ήταν μια από τις εννέα καλλίφωνες κόρες του βασιλιά της Ημαθίας Πιέρου και πως όταν κάποτε αυτές καυχήθηκαν ότι σε μουσικό αγώνα νίκησαν τις Μούσες, τιμωρήθηκαν και μεταμορφωμένες σε πτηνά, γυρνούν τα δάση και τα χωράφια τραγουδώντας.

Άλλη παράδοση θέλει τον Δημιουργό να την ξέχασε όταν έπλαθε τα πουλιά, μα άμα την είδε παραμελημένη, μάζεψε όσες μπογιές είχαν περισσέψει και τις στόλισε πάνω της κι έτσι απέκτησε αυτά τα θεσπέσια χρώματα. Οι Μικρασιάτες ισχυρίζονται – μεγάλοι θαυμαστές και γνώστες της καρδερίνας· ότι έχει την ικανότητα να μιμείται το αηδόνι, το τσιχλό, το τουρλί και την παπαδίτσα με αποτέλεσμα αυτό το μαγικό ηχητικό κορύφωμα.

Στις μεγαλουπόλεις δεν είναι πια περαστικές· το αστικό περιβάλλον έχει γίνει βιώσιμο για μεγάλο αιθμό πουλιών. Κι ετούτο το ζευγάρι καρδερινών που εγκαταστάθηκε στην καρδιά μας, άλλο δεν κάνει παρά να γεμίζει ευφροσύνη τη γειτονιά· και γλύκα την καρδιά μου. Η περίτεχνη η φωλιά τους, την άνοιξη φιλοξενεί 4-6 γαλαζοπράσινα αυγά. Στα γεννητούρια του καλοκαιριού η μαμά καρδερίνα ετοιμάζει άλλη φωλιά. Ο πατέρας διαρκώς σε εγρήγορση· τραγουδώντας. Κελαηδά κουνώντας το κορμάκι. Συμμετέχει στο πανηγύρι της αγάπης ολόκληρος. Πιο αλληλέγγυα και ειρηνικά πουλιά δεν υπάρχουν. Και πιο αφοσιωμένοι γονείς. Ευλογημένα να 'ναι.